

23.3.2015

Echh...trochu ma bolí brucho...ale ani sa nečudujem. Môžu za to tie prekliate medovníky. Teda áno... vlastne si za to môžem sama (bola som lenivá), prečo som nešla do toho sprostého obchodu?? Aháá, už vieme - slečne sa nechcelo.

Je piatok a máme chrípkové prázdniny. Auu, to brucho ma bolííííí. Dnešný deň mal vyzerat' inak. A keďže moji rodičia museli ísť do roboty, tak som doma zostala sama. Ale to taký problém nebol, som už ôsmačka a doma bývam často sama, až na to, že sme doma nemali nič na jedenie. Peniaze mi mama odložila, pre prípad, že by som niečo potrebovala, ale mne sa nechcelo ísť do obchodu. Otvorila som chladničku. Nič a ešte raz nič... Tak som sa šla pozrieť do špajze, či tam niečo nenájdem. Áno, pravda, že tam bolo veľa iných vecí, ale mne pohľad padol na medovníky. Ale tie boli ešte od Vianoc, takže...

Na chuti nebolo poznať nič divné, boli len také... suché. Chutnala som ich, ochutnávala, až som zjedla polovicu škatule. A potom to začalo... Veľmi ma rozbolelo brucho. Ale nie tak obyčajne... Začalo ma v bruchu pichať, tlačiť a teraz sa zvíjam v kŕčoch na zemi.

25.3.2015

Preboha, toto sa môže stať len mne... ospravedlňujem sa, že som to nedopísala ale bolo mi dosť zle a nechcela som si ovracať denník. Vracala som trikrát za sebou. Aspoň, že bývame v paneláku, zobrala som si kľúče, vybehla za susedou, aby mi pomohla. Po ceste sa mi samozrejme podarilo ovracať schody. Som šikovná... Keď som dobehla k susede, tá sa na mňa vyjavene pozerala. Ale medzitým, ako som jej ovracala koberec a snažila sa nezadusiť vlastnými zvratkami, zavolala sanitku. Odviezli ma do nemocnice a hneď volali mojich rodičov. Rodičom oznámili, že mám podráždený slepák. Teraz ležím v nemocnici, do ruky mi prúdi infúzia a nudím sa. Ako dobre, že mama mi išla domov po veci. Mám tu knihu, mobil, denník a samozrejme môj milovaný notebook. Ale najviac ma hnevá, že som mala ísť v TEN deň von s Rudom. Musím sa priznať, že Rudo sa mi dosť páči a som tak trochu do neho buchnutá... no tak trochu, dosť. O chvíľu mi príde sestrička vymeniť infúziu. Už ide. Tak zatiaľ...

26.3.2015

Ja sa veľmi nudím. Na nete sa síce hrám, ale už ma prestalo baviť aj to. Knihu som už celú prečítala a nemám o čom písať. Už mi je trochu lepšie, asi sa pôjdem pozrieť do herne a s niekým si pokecať.

Neskôr

Tak som späť. V herni bolo zopár ľudí, no prevažne detí. Zo starších som tam bola ja, ktorú chytil slepák, Gabika, ktorej vyberali mandle, Filip, ktorý bol dehydrovaný a odpadol - preto ho dovezli s riadnou húkačkou do nemocnice a nakoniec tam bol Peter, ktorý mal zlomenú nohu. Samozrejme, že som si pokečkala s každým (až na tie malé deti). Najviac som si asi sadla s Gabčou, bola tak isto šibnutá ako ja, a to sa mi páčilo. Filip bol v pohode... aleee PETER bol dokonalý, a to myslím vážne. Vysoký, tmavovlasý, basketbalista a zelenooký. Proste DOKONALÝ. Nechcem si namýšľať, ale asi som sa mu páčila a dost sme si rozumeli. Ale stále tu je Rudo... Samozrejme, že sme si hneď vymenili čísla a požiadali sa navzájom o priateľstvo na facebooku.

Tento deň bol vcelku OK, no najviac ma potešila SMSka od Lucky: „Dúfam, že sa mi skoro uzdravíš. Zajtra po škole ťa prídem pozrieť. Chýbaš nám. Tvoji Lucka, Nata, Rudo, Pat'o a Števo. Lieč sa :*“. Ó, taká šťastná som už dlho nebola. Rudo na mňa myslí. Navyše pred hod'kou za mnou prišla mama a doniesla mi novú knihu. Som šťastná a teším sa na zajtra. Ochh už je 23:00??? Idem spať, tak dobrúúú.

27.3.2015

Ja neverím. Ráno za mnou prišiel doktor a oznámil mi, že zajtra môžem ísť domov. Ale musím ešte diétovať a dodržiavať kludový režim. To mi nevádi, ale aspoň, že budem doma. Za celé predpoludnie som prelúskala novú knihu od mamy. Kniha ma bavila, zháňala som ju už veľmi dlho, ale nikde ju nemali. Mama je silná čarodejníca! Neskôr ma zavolala sestrička na obed. Doteraz mi nedali najesť, a čudujem sa, že som nebola ani hladná. Lenže potom, čo som uvidela na tanieri, ma prešla chuť do jedla úplne.. Na stole bol pohár s vodou a suchá tvrdá ryža. Nedalo sa nič robiť, musela som to zjesť. Rátala som minúty, až za mnou prídu kamoši. Nemocnica je dost' ďaleko od našej školy, no uvidíme, kedy prídu. Bolo presne 14:00, keď mi na dvere zaklopala sestrička, že mám návštevu. Nestihla som nič na to povedať, lebo do izby mi vbehli piati ľudia. Jedna vlasatá osoba

skočila za mnou na posteľ a začala ma objímať. Bola to moje kamoška Lucka. Pohľadom som sa snažila nájsť Natu, ale keď som ju zbadala, mala som chuť po nej hodiť stojan na infúziu. Ona sa držala s Rudom za ruky! S RUDOM!!! Mojím Rudom!!!! Snažila som sa skryť sklamanie a asi mi to vyšlo. Hrala som, že nič, ale bola som naozaj smutná, verila som, že on ma nikdy nezradí.

Keď moji kamaráti odišli, išla som sa poprechádzať do záhrady, nech si trochu prevetrám hlavu. A ako som tak šla, zrazu na mňa niekto zakričal. Bol to Peter, ten dokonalý chalan, ktorý mi spravil náladu už jeho príchodom, čo Rudo nedokázal. S jeho zlomenou nohou za mnou doskackal a začali sme kecať. Vlastne som sa dozvedela, že býva o ulicu ďalej, ako ja. Rudo mi môže byť ukradnutý... Pet'ó je dokonalýyy. Odprevadil ma do izby a odišiel, lebo za ním prišiel jeho starší brat. Chvíľu som mala pokoj, no potom za mnou prišla mama oznámiť mi, že zajtra idem domov (no to nám je novinka!). A potom začala s témou SUSEDA. Tá z toho totiž spravila hotovú grotesku. Povedala, že ma určite pohrýzol jeden z otcových hadov (otec má totiž jednu „úchylku“, zbožňuje hady, a tak máme doma tri teráriá aj s hadmi. Ale sú to mierumilovné zvieratá.) Ach tá Starobranská (to je naša suseda). Teraz balím, mama odišla pred pol hod'kou. Už sa neviem dočkať, tak cc.

28.3.2015

Tak sa aj stalo. Ráno za mnou prišla mama, že odchádzame. Rýchlo som sa prezliekla a bežala som za Pet'om. Ten ma letmo objal a povedal, že si budeme písať na facebooku. On je DOKONALÝ... Keď som odchádzala bolo mi jasné, že sa určite ešte niekedy uvidíme. O chvíľu som nasadla do auta a odišli sme domov.

Ochh, Pet'ó mi zas napísal, že ho pustili a chce ísť von, idem si s ním písať, je to dôležitejšie, ako písať denník.